

07 Cui slujește învățătura din Noul Testament?

Cui slujește învățătura din Noul Testament?

Unii au spus că religia înseamnă controlul minții omului. Și nu intenționez să neg că este ceva adevărat în această afirmație. Dar, dacă este așa, să vedem sub controlul cui este pusă mintea aceluia care primește învățătura Noului Testament. Cu privire la aceasta, în cea de-a doua epistolă către corinteni, apostolul Pavel spune despre “armele luptei noastre ... puternice, potrivit lui Dumnezeu, spre dărâmarea întăriturilor, dărâmând raționamente și orice înălțime care se ridică împotriva cunoștinței lui Dumnezeu și robind orice gând ascultării de Hristos” (2 Cor. 10.4-5). Iată afirmația clară că învățătura Noului Testament pune mintea omului sub controlul lui Hristos. Mergând pe același principiu ca și până acum, să vedem dacă scrierile Noului Testament, așa cum sunt ele în sine, ar putea pune mintea omului sub controlul unei alte persoane sau al vreunei organizații.

Fiecare religie spune că omul trebuie să facă anumite lucruri și să se abțină de la alte lucruri, astfel încât, printr-un comportament reglementat de anumite legi să fie acceptat de divinitate. Dar ce anume spune evanghelia că trebuie să facă omul pentru a fi primit de Dumnezeu?

În evanghelia după Ioan putem citi: “pentru că atât de mult a iubit Dumnezeu lumea, încât a dat pe singurul Său Fiu pentru ca oricine crede în El să nu piară, ci să aibă viața eternă” (Ioan 3. 16). Pur și simplu oricine crede, fără alte condiții suplimentare. Nu este o religie care să ceară explicit cuiva martiriul – așa cum știm că sunt unele. Nici nu este numai pentru o elită care să se autodesăvârșască prin “meditație” pentru a ajunge la starea perfectă. Nu cere nici un fel de fapte deosebite, ci doar credință (v. și Ioan 1.12-13). Și acestea nu sunt singurele texte care spun clar că singura condiție pentru ca omul să aibă viața eternă este credința. În evanghelia după Luca citim că unul din tâlharii crucificați alături de Isus a spus: “noi, în adevăr, pe drept suntem aici, pentru că primim ce ni se cuvine pentru ceea ce am făcut, dar Acesta n-a făcut nimic rău. Și i-a spus lui Isus: «Amintește-Ți de mine, Doamne, când vei veni în Împărăția Ta!»” Și Isus i-a spus: «Adevărat îți spun, astăzi vei fi cu Mine în paradis»” (Luc. 23.41-43). Deci iată cum cineva care făcuse multe fapte rele, după ce recunoaște deschis că este atât de rău încât merită să fie crucificat, este mântuit numai prin credința că Isus va veni să împărățească. Aceasta este învățătura specifică Noului Testament cu privire la mântuire și aceasta nu îl îndeamnă pe om să apeleze la alți oameni, la organizații sau la ritualuri.

Și în epistola către Romani apostolul Pavel susține faptul că nu poate fi vorba ca omul să fie îndreptățit înaintea lui Dumnezeu prin fapte bune: “Nu este nici unul drept, nici unul măcar; nu este nici unul care înțelege, nu este nici unul care-L caută pe Dumnezeu. Toți s-au abătut, au ajuns toți împreună ne folositori; nu este nici unul care practică bunătatea” (Rom. 3.10-12) și că soluția este “o dreptate a lui Dumnezeu prin credința în Isus Hristos, pentru toți și peste toți cei care cred: pentru că nu este deosebire; pentru că toți au păcătuit și sunt lipsiți de gloria lui Dumnezeu, fiind îndreptățiți, fără plată, prin harul Său, prin răscumpărarea care este în Hristos Isus, pe care Dumnezeu L-a rânduit ca ispășire, prin credința în sângele Lui” (Rom. 3.22-25).

Aceasta este o doctrină pe care Biserica Catolică a condamnat-o și împotriva căreia a luptat cu toată forța, în trecut cu mijloace din cele mai violente – inchiziția cu torturile și arderile pe rug – și pe care și astăzi o respinge, luptând însă împotriva ei cu mijloace mai diplomatice. Și nici bisericile numite ortodoxe – cele din estul Europei –, nu o acceptă.

Și, dacă nu este îndeajuns, pentru a rețea pretențiile oricăror preoți de a mijloci între Dumnezeu și ceilalți oameni, în întâia epistolă către Timotei, apostolul Pavel a scris: “este un singur Dumnezeu și un singur Mijlocitor între Dumnezeu și oameni: Omul Hristos Isus, care S-a dat pe Sine Însuși preț de răscumpărare pentru toți” (1 Tim. 2.5-6). Luând lucrurile așa cum sunt prezentate în aceste versete, poate cineva să spună că Noul Testament ar susține interesele vreunei categorii sociale privilegiate sau măcar că ar admite existența vreunui cler între cei credincioși?

Atunci ce este “biserica” așa cum este prezentată de scrierile Noului Testament? Nu îmi propun să prezint în detaliu ceea ce este, pentru că aceasta ar cere mult mai mult spațiu decât mi-am propus pentru această scriere și pentru că sunt multe alte scrieri valoroase pe această temă, dar voi cita câteva texte care arată destul de clar că nu este vorba despre o organizație omenească.

Termenul folosit în greaca în care a fost scris inițial Noul Testament pentru ceea ce în limba română numim în mod tradițional “biserica” este “ecleziā”, care are sensul de “adunare chemată afară”, cuvânt din greacă care a fost preluat aproape exact în italiană și în franceză. Pe când termenul din română – “biserica” provine, cel mai probabil, de la “bazilica”, derivat de la grecescul “bazileus”, care înseamnă împărat, definind locul unde merge împăratul, așa cum a fost după ce în Imperiul de Răsărit creștinismul a fost proclamat religie de stat.

În întâia epistolă către corinteni, Pavel a scris: “după cum trupul este unul singur și are multe mădulare, iar toate mădulele trupului, fiind multe, sunt un singur trup, tot așa este și Hristosul. Pentru că, de asemenea, noi toți am fost botezați de un singur Duh într-un singur trup, fie iudei, fie greci, fie robi, fie liberi; și tuturor ni s-a dat să bem dintr-un singur Duh” (1 Cor. 12.12-13). Iată că acea adunare (ecleziā) nu este prezentată ca o organizație, ci ca un organism viu, ca trupul lui Hristos, în care oamenii sunt ca membrele unui trup, nu ca membrii unei organizații, fiecare fiind deosebit de ceilalți, dar având o funcție vitală în organism. Nu este o organizație profesională, nici a celor dintr-o anumită pătură socială, nici ceva național. Și în epistola către efeseni, Pavel spune că “Hristos este Cap al Adunării” (5.22) și în epistola către coloseni “El este capul trupului, al adunării” (1.18). Deci iată că nu este vorba de o organizație care să aibă la conducere un consiliu sau un lider care să fie om pe pământ, ci de un organism viu pe pământ, al cărui cap este Hristos, omul glorificat în cer. Ce putem spune atunci despre bisericile care se numesc “autocefale”, negând prin aceasta afirmația lui Pavel că Hristos este capul Adunării lui Dumnezeu? În acest singur trup vedem că legătura este menținută de “un singur Duh”. Și despre acest Duh Sfânt citim că le-a vorbit Isus în evanghelia după Ioan, unde este prezentat “un alt Mângâietor care să fie cu voi pentru totdeauna”, ca o persoană divină. Dacă din evanghelia după Ioan cineva ar fi putut trage concluzia că Duhul Sfânt era numai pentru ucenicii care L-au urmat Isus în timpul vieții Lui pe pământ, după care s-a transmis mai departe la un mic număr de oameni care formează o elită, iată că Pavel le spune corintenilor (niște credincioși cu un nivel spiritual destul de scăzut, după cum se poate vedea din alte pasaje ale aceleiași epistole) că toți credincioșii care alcătuiau “adunarea lui Dumnezeu care este

în Corint” (1 Cor. 1.2) erau un singur trup și aveau același Duh. De unde vedem că Duhul Sfânt nu este un privilegiu de excepție acordat unei minorități, ci este prezent în orice credincios. Atunci ce putem spune despre pretențiile celui care se proclamă “vicarius filii dei”, adică înlocuitorul Fiului lui Dumnezeu, adică înlocuitorul Celui care a spus “iată, Eu sunt cu voi în toate zilele până la sfârșitul veacului” (Mat. 28.20)? Și ce putem zice despre pretențiile celor care zic că sunt de o spiritualitate deosebită pentru că au Duhul Sfânt, în timp ce alții nu îl au? Și, dacă cineva este să fie membru în acest trup al lui Hristos, cum poate el aprecia dacă altcineva este credincios sau nu? Cu privire la aceasta, Pavel i-a scris lui Timotei: “Domnul îi cunoaște pe ei care sunt ai Săi” și “oricine rostește Numele Domnului să se depărteze de nedreptate”. Adică cel credincios nu are nici un criteriu infailibil de a putea recunoaște dacă altcineva este credincios sau nu, ci numai Domnul însuși îi cunoaște pe ai săi. Însă un credincios poate observa modul de viață al celor care afirmă că sunt credincioși, și, dacă acel mod de viață nu îl onorează pe Domnul, aceea pune sub semnul întrebării credința afirmată, dar nu constituie un criteriu cert după care cineva să poată fi în mod just clasificat ca fiind necredincios. Atunci cum am putea să numim pe cineva “sfinția voastră”, când noi nu avem criteriile pentru a aprecia sfințenia?

Am văzut, în lumina câtorva texte din Scriptură (la care se mai pot adăuga și multe altele), că Adunarea lui Dumnezeu nu este o organizație omenească, ci un organism viu în care toți cei răscumpărați prin credința în jertfa desăvârșită a Domnului Hristos sunt ca măduarele unui trup. Și, după cum într-un trup există organe cu structură diferită și cu funcții diferite, tot așa și în acest organism există membre cu funcții diferite, printre care se remarcă “întâi apostoli; al doilea profeți; al treilea învățători” (1 Cor. 12.28) și “El a dat pe unii apostoli și pe unii profeți și pe unii evangheliști și pe unii păstori. și învățători, pentru desăvârșirea sfinților, în vederea lucrării de slujire, pentru zidirea trupului. lui Hristos” (Efes. 4.12).

Cu privire la aceste – să le numim funcții vitale, pentru că nu sunt descrise ca fiind “funcții de conducere”, ca într-o organizație – textele spun clar că cei care le exercită sun puși de Dumnezeu. Atunci am putea spune: ce alt motiv mai puternic ar putea găsi cineva pentru a-și impune autoritatea decât să pretindă că este pus de Dumnezeul atotputernic? Și apoi, dacă, să zicem că în acea vreme ar fi fost așa, cum se aplică aceste principii în zilele noastre? Cum putem ști astăzi când cineva chiar este pus de Dumnezeu să aibă o anumită funcție în acest “trup spiritual”?

Să vedem întâi care este situația cu prima funcție – “întâi apostoli”, pe care unii reclamă că o au în calitate de succesori ai apostolilor. Pentru aceasta vă îndemn să citiți cu atenție toate scrierile Noului Testament și vă pot spune că nu veți găsi vreun text care să prezinte măcar ideea de “succesiune apostolică” și cu atât mai puțin vreă regulă, rânduială sau vreun ritual prin care să se stabilească succesori pentru apostoli. Apostolii apar ca fiind în număr de doisprezece și nu mai mulți (v. Fapte. 1.15-26, și Apoc. 14.21, unde despre Noul Ierusalim este scris că “zidul cetății avea douăsprezece temelii, și pe ele erau douăsprezece nume ale celor doisprezece apostoli ai Mielului”), care l-au văzut pe Hristos și au fost rânduiți să dea o mărturie cu totul deosebită despre ei. În capitolul 20 din Faptele apostolilor, spre sfârșitul lucrării desfășurate în libertate, înainte de a fi închis, apostolul Pavel le-a spus bătrânilor din Efes: “după plecarea mea vor intra între voi lupi îngrozitori, care nu cruță turma”, deci unii care vor căuta să trăiască de pe urma turmei reprezentate de Adunarea lui Dumnezeu. Vedem că nu a rânduit nicidecum un succesori, ci doar i-a prevenit pe cei responsabili să fie atenți pentru că tocmai dintre ei se vor ridica “oameni vorbind lucruri stricate ca să-i atragă pe ucenici după ei” (v. Fapte. 21.28-33) și i-a încredințat nu unui om ci “lui Dumnezeu și Cuvântului harului său”. În lumina acestor texte, cum îi putem privi pe cei care pretind a fi succesori ai apostolilor, despre care Scriptura spune clar că nu sunt mai mult de doisprezece? Oare aceștia nu par mai curând a fi acei “lupi răpitori” despre care vorbește apostolul Pavel? Aceasta mai ales având în vedere că, de-a lungul istoriei, cei care se proclamă succesorii apostolilor au condus mai multe războaie care au adus moarte și multe suferințe ...

Dar iată că, dacă, să zicem că am limpezit chestiunea că în prezent nu mai poate fi vorba să avem apostoli sau succesori ai apostolilor, din textele citate (ca și din alte texte) apare o funcție deosebită în cadrul Adunării: cea de “bătrâni” – în greacă “presbuteros” sau de “supraveghetori” – în greacă “episcop”. Putem vedea că, în adunările întemeiate prin slujba lui Pavel, apostolul este cel care a numit bătrâni sau supraveghetori. Apoi, în epistolele către Timotei și către Tit, vedem cum acești doi credincioși care au fost tovarăși de lucru ai apostolului au primit misiunea de a pune bătrâni în adunări. Dacă astăzi nu mai putem avea apostoli, nici succesori ai apostolilor, nici oameni care să fi fost puși direct de apostoli pentru a numi bătrâni în adunări, atunci, mai putem avea în zilele noastre bătrâni în Adunarea lui Dumnezeu?

Întâi să remarcăm ceea ce le-a spus Pavel bătrânilor din Efes în capitolul Faptele apostolilor: “luați seama deci la voi înșivă și la toată turma în care v-a pus Duhul Sfânt supraveghetori, ca să păstoriți Adunarea lui Dumnezeu, pe care. a cumpărat-o cu sângele Propriului Său Fiu”. Deși el personal îi pusese pe bătrâni în adunarea din Efes, Pavel spune că Duhul Sfânt i-a pus. De unde putem înțelege că, fiind apostol, Pavel era plin de Duhul Sfânt și i-a pus pe acei bătrâni prin autoritatea pe care i-o da Duhul. Dacă apostolul Pavel nu mai este, și nu mai sunt nici ceilalți apostoli, nici Timotei și nici Tit, rămâne însă Duhul Sfânt, care îi poate pune pe unii credincioși să facă asemenea lucrări de “bătrân” sau “supraveghetor”.

Și apoi putem constata că rămâne în vigoare și astăzi ceea ce Pavel îi scria lui Timotei: “Dacă dorește cineva slujba de supraveghere, bună lucrare dorește. Trebuie deci ca supraveghetorul să fie fără vină, soț al unei singure soții, cumpătat, chibzuit, cuviincios, primitor de oaspeți, capabil. să învețe pe alții; nu dedat vinului, nu bătaș, ci blând, nu certăreț, nu iubitor de bani; conducându-și bine propria casă, având copiii în supunere, cu toată demnitatea (dar, dacă cineva nu știe să-și conducă propria casă, cum va îngriji de Adunarea lui Dumnezeu?)” (1 Tim. 3.2-6). Acest text nu descrie nicidecum o regulă după care cineva să poată face această slujbă, ci doar dă o serie de calități pe care trebuie să le aibă cel care dorește să se angajeze într-o asemenea lucrare, înțelegând clar că lipsa acestor calități îl descalifică pe cel care ar dori să se angajeze în lucrarea de supraveghetor. Și vedem că a fi supraveghetor sau bătrân nu este în mod special o demnitate prin care cineva să fie ridicat deasupra celorlalți pentru ca ceilalți să i se închine și să-i slujească lui, ci dimpotrivă, cel care este supraveghetor face o lucrare pentru Dumnezeu și în folosul celorlalți credincioși, așa cum un păstor se îngrijește de turmă pentru stăpânul turmei și în folosul oilor, ca oilor să le fie bine. Și îndemnul pe care Petru îl dă “bătrânilor” susține această idee: “îi îndemn pe bătrânii care sunt între voi ... păstoriți turma lui Dumnezeu care este între voi, supraveghind, nu constrâns, ci de bunăvoie; nu. pentru câștig rușinos, ci cu dragă inimă; nu ca domnind peste cei dați vouă, ci fiind modele pentru turmă. Și, când Se va arăta Mai-marele Păstor, veți primi cununa, care nu se vestejește, a gloriei” (1 Pet. 5.1-4).

Iată că bătrânii sau supraveghetorii nu trebuie să caute ei personal câștig de pe urma celorlalți credincioși, ci au să aștepte o răsplată în ziua lui când va veni Hristos, care le este dat ca exemplu fiind Marele Păstor, după cum spunea El însuși în evanghelia după Ioan “Eu sunt păstorul

cel bun. Păstorul cel bun își dă viața pentru oi ..." (Ioan 10.11). Și, în același sens, Isus le-a spus ucenicilor săi: "Știți că stăpânitorii națiunilor domnesc peste ele și cei mari exercită autoritate asupra lor. Între voi nu va fi așa, ci oricine va fie mare între voi va fi slujitorul vostru; și oricine va fi cel dintâi între voi să fie robul vostru; după cum Fiul Omului n-a venit ca să l se slujească, ci ca El să slujească și să-Și dea viața ca răscumpărare pentru mulți" (Mat. 20.25-28). Și mai este încă un aspect în textul din epistola către Timotei, care arată cât de mult s-au abătut cei care pretind și azi că sunt succesorii apostolilor: "supraveghetorul să fie ... soț al unei singure soții". Atunci cum putem aprecia faptul că cineva care se pretinde succesori al apostolilor impune pentru episcopi celibatul? Nu cumva, în lumina aceleiași epistole, i-am vedea ca fiind din cei care "se vor depărta de credință, luând aminte la duhuri amăgitoare și la învățături ale demonilor, spunând minciuni în fățărnicie, însemnați cu fierul roșu în propria conștiință, oprind căsătoria, poruncind abținerea de la mâncăruri ..." (1 Tim. 4.1-3).

Atunci, din aceste texte să tragem concluzia că pentru ca să poată cineva să aibă o asemenea slujbă el trebuie obligatoriu să fie căsătorit? Dacă tragem o asemenea concluzie, aceasta l-ar descalifica tocmai pe apostolul Pavel care dă această regulă, pentru că știm că el nu a fost căsătorit și, de asemenea l-ar descalifica și pe Timotei, cel care trebuia să pună bătrâni în adunări, pentru că știm că nici el nu a fost căsătorit. Regula generală pentru bătrâni sau supraveghetori rămâne cea prezentată de Pavel, dar sunt posibile și excepții, așa cum arăta Domnul Isus: "sunt fameni care singuri s-au făcut fameni pentru Împărăția cerurilor. Cine poate primi, să primească" (Mat. 19.12). Deci și cei care impun căsătoria ca o condiție pentru a avea anumite slujbe în biserică nesocotesc un text din Scriptură, text care prezintă anumite situații de excepție, de oameni care, pentru a putea sluji cel mai bine lui Dumnezeu, nu se căsătoresc, dar cu mențiunea că aceasta nu este pentru toți credincioșii care vor să îi slujească lui Dumnezeu, ci doar pentru unii care au primit aceasta de la Dumnezeu.

Dacă în marile biserici oficiale clerul are pretenția de a avea acele funcții prin "succesiune apostolică", cum sunt acele grupări creștine zise protestante, în care "pastorii" sau predicatorii sunt aleși prin vot "democratic" sau prin concurs? Nu cumva aceia sunt mai mult puși spre a sluji celor care i-au ales și care îi și plătesc, mai curând decât lui Dumnezeu? Nu seamănă aceasta cu ceea ce Pavel îi spunea lui Timotei "nu vor suporta învățătura sănătoasă, ci, dorind să-și desfășoare urechile, își vor strânge învățători după poftele lor; și își vor întoarce urechea de la adevăr și se vor abate spre basme" (2 Tim. 4.3-4)? După chipul economiei de piață, se constituie și "biserici de piață", care le oferă "consumatorilor" ceea ce poftesc ei, nu ceea ce dorește Dumnezeu să le spună oamenilor ...

După ce am văzut că, potrivit Scripturii, Adunarea lui Dumnezeu (eclezia) este ca un organism viu - "trupul lui Hristos" -, vine în mod normal întrebarea cu privire la rolul ei în societate. Ce urmărește ea pe pământ?

Cu privire la aceasta, apostolul Pavel le scria Tesalonicenilor "v-ați întors de la idoli la Dumnezeu, ca să slujiți unui Dumnezeu viu și adevărat și să așteptați din ceruri pe Fiul Său, pe care L-a înviat dintre cei morți, pe Isus, care ne scapă de mânia care vine" (1 Tes. 1.9-10). Deci cei credincioși trebuie să îl aștepte pe Fiul lui Dumnezeu, care va veni, slujindu-l lui Dumnezeu în acest timp. La începutul cărții Faptele apostolilor, când ucenicii erau cu gândul la împărăția lui Israel, despre care, potrivit profețiilor, știau că trebuie să vină, și L-au întrebat pe Domnul Isus cel înviat despre aceasta, El le-a spus: "Voi nu trebuie să cunoașteți timpurile sau vremurile pe care Tatăl le-a așezat sub propria Sa autoritate; ci veți primi putere, când va veni Duhul Sfânt peste voi, și veți. fi martorii Mei", apoi S-a înălțat la cer și nu L-au mai văzut. După aceea, când ei stăteau privind cerul, doi îngeri au venit și le-au spus: "Acest Isus, care a fost înălțat de la voi din cer, așa va veni, în felul în care L-ați văzut mergând spre cer". Aceasta înseamnă că trebuie să îl aștepte să vină în persoană, nu să aștepte anumite evenimente și nici să caute să calculeze cumva timpul când va veni. Și această așteptare nu înseamnă o atitudine pasivă, ucenicii primind sarcina de a da mărturie despre Domnul lor. Deci scopul ucenicilor lui Isus după înălțarea Lui nu era nicidecum acela de a "pregăti" sau a cucerii o împărăție, ci să îl aștepte pe El și să dea mărturie despre El.

Nu se pune problema ca Adunarea lui Dumnezeu să schimbe ordinea socială, ci cei credincioși sunt îndemnați "orice suflet să fie supus autorităților care sunt mai presus de el. Pentru că nu este autoritate decât de la Dumnezeu; și cele care există sunt rânduite de Dumnezeu. De aceea, cine se opune autorității se împotrivesc rânduielii lui Dumnezeu" și "dați tuturor ce la datorați: cui îi datorați taxă, taxă; cui vamă, vamă; cui teamă, teamă; cui onoare, onoare" (v. Rom. 13. 1-7). Și în Faptele apostolilor, în capitolul 4 este prezentat un singur model de situație în care un credincios nu se supune autorităților, când apostolii, fiind somați de autoritățile religioase de la Ierusalim să nu mai vestească numele lui Isus, au răspuns: "Judecați voi înșivă dacă este drept înaintea lui Dumnezeu să ascultăm mai mult de voi decât de Dumnezeu". Și, dacă nu există text în Scriptură care să ceară de la cineva martiriul pentru a căpăta favoarea lui Dumnezeu, creștinii de la început au fost martirizați numai pentru acest gen de nesupunere a față de autoritățile care doreau să îi facă să se închine zeilor păgâni.

Adunarea lui Dumnezeu nu are speranța de a îmbunătăți lumea, despre care știe că "zace în cer rău" (1 Ioan 5.19). Potrivit Scripturii, lumea ca sistem economic și social-politic alcătuit de oameni păcătoși, aflați sub influența diavolului, este condamnată de Dumnezeu și va fi judecată de Domnul Isus când El va veni ca să își stabilească împărăția pe pământ - acea împărăție potrivit profețiilor, în care israeliții vor fi o națiune deosebit de privilegiată. Așa spune Iacov: "Nu știți că prietenia este vrăjmașie față de Dumnezeu? Deci oricine va fi prieten al lumii se va face vrăjmaș al lui Dumnezeu" (Iac. 4.4), și, în același spirit, Ioan spunea "dacă iubește cineva lumea, dragostea Tatălui nu este în el" (v. 1 Ioan 4.15-17).

Știind bine că lumea întreagă este condamnată de Dumnezeu, cel credincios dă mărturie despre Isus Mântuitorul pentru ca orice suflet care se pocăiește - adică recunoaște că, înaintea lui Dumnezeu, este vrednic numai de moarte și merită doar să fie pierdut pentru eternitate - și crede în Domnul Isus, Fiul lui Dumnezeu pentru ca să fie salvat din această lume și, prin credință, să aibă viața eternă.

Oare cine altcineva decât Dumnezeu ar putea condamna în acest fel întreaga lume? Și după o asemenea condamnare i-ar îndemna pe cei care au credință să nu se opună autorităților, ci doar să aștepte venirea Mântuitorului?

Judecata asupra lumii este prezentată în cartea Apocalipsa, astfel încât, deși în greaca în care a fost scris Noul Testament "apocalipsa" înseamnă descoperire, după cum spune chiar de la început: "descoperirea lui Isus Hristos, pe care a dat-o Dumnezeu robilor Săi", în mod popular termenul "apocalipsă" este privit ca având semnificația "sfârșitul lumii", astfel încât majoritatea oamenilor caută să ignore conținutul acestei cărți sau să găsească argumente ca să spună că lumea nu poate sfârși astfel. Dar pentru credincioșii Domnului Isus, această carte spune despre venirea Domnului lor și aceasta este bucuria lor. Cel credincios știe că este mântuit prin credință, potrivit cu ceea ce a spus Domnul Isus: "cine aude cuvântul Meu și crede în Cel care M-a trimis are viață eternă și nu vine la judecată, ci a trecut din moarte la viață" (Ioan 5.24) și se bucură că la venirea Lui. Credincioșii care au murit vor învia, iar cei care vor fi atunci în viață vor fi transformați și luați în cer împreună cu El (v. 1 Cor. 15, 1 Tes. 4.13-17). Atunci, ar putea întreba cineva, cum se potrivește aceasta cu ceea ce a scris Petru: "Pentru că

este timpul ca judecata să înceapă de la casa lui Dumnezeu; iar dacă începe întâi de la noi, care va fi sfârșitul acelor care nu ascultă de Evanghelia lui Dumnezeu? Și, dacă cel drept este mântuit cu greu, unde se va arăta cel neevlavios și păcătos?” (1 Pet. 4.17-18).

De reținut că Petru spune clar “cel drept este mântuit cu greu”, deci este mântuit și nu este pierdut. Și este mântuit pentru credința în Domnul Isus, după cum vedem din multe alte texte, nu pentru faptele lui drepte. Atunci ce anume este judecat la această judecată care începe la casa lui Dumnezeu? Sunt judecate faptele celor credincioși și nu sunt judecați credincioșii personal, pentru că Domnul Hristos a plătit prețul pentru răscumpărarea lor. Și ceea ce le-a scris apostolul Pavel corintenilor susține clar această ideeă că sunt judecate faptele celor credincioși: “lucrarea fiecăruia va fi arătată, pentru că ziua o va face cunoscut, pentru că se descoperă în foc; și focul va dovedi cum este lucrarea fiecăruia. Dacă lucrarea pe care a zidit-o cineva deasupra va rămâne, el va primi o răsplată. Dacă lucrarea cuiva va fi mistuită, el va suferi pierdere; însă el va fi mântuit, dar așa, ca prin foc” (1 Cor. 3.13-15). Dacă, după cum am spus, credinciosul este născut din nou, are dorința de a face voia lui Dumnezeu și are Duhul Sfânt care îl îndrumă și îi dă putere să facă voia lui Dumnezeu, atunci, în mod normal, ne întrebăm de unde vin aceste fapte care sunt condamnate la judecată. Provin din omul ce păcătos, descendentul din Adam cel căzut în păcat, care nu își încetează existența în momentul nașterii din nou, ci continuă să trăiască în același trup cu omul născut din nou și va trăi atâta timp cât va fi viu trupul de carne. Și omul cel vechi, cu firea păcătoasă nu acceptă să moară, ci tot timpul dorește să aibă controlul, să fie cât mai mare și caută să se glorifice până și cu darurile lui Dumnezeu. Tocmai pentru a contracara tendința omului natural, descendent din Adam, de a-și reclama mântuirea ca pe un merit al lui datorită credinței lui, apostolul Pavel scria “prin har sunteți mântuiți, prin credință, și aceasta nu de la voi; este darul lui Dumnezeu: nu din fapte, ca să nu se laude nimeni” (Efes. 2.8-9). Acest om vechi are o fire păcătoasă, care în scrierile Noului Testament este desemnată prin termenul “carne”, despre care multe texte spun că este cu neputință să îi fie plăcută lui Dumnezeu și că este rânduită spre nimicire. De exemplu: “ ... gândirea cărnii este moarte, iar gândirea Duhului viață și pace. Pentru că gândirea cărnii este vrăjmășie împotriva lui Dumnezeu, pentru că nu se supune legii lui Dumnezeu; pentru că nici nu poate” (Rom. 8.6-8). Iată care este originea păcatelor și a problemelor dificile despre care putem citi mai ales în epistolele către corinteni și galateni. Și toate faptele omului carnal vor fi judecate la acea judecată în urma căreia Petru spunea că “cel drept este mântuit cu greu”, pentru că până și oamenii cei mai morali, cărora nici lumea, nici alți credincioși nu le poate găsi vreo vină, vor avea lucrări care își au resursele și motivația în omul carnal și nu în Duhul Sfânt, și acele fapte vor fi descoperite în adevăratul lor caracter și se va arăta condamnarea lor.

Cu privire la faptele bune pe care trebuie să le facă cei credincioși, apostolul Pavel le scria efesenilor “suntem lucrarea Sa, creați în Hristos Isus pentru fapte bune, pe care Dumnezeu le-a pregătit dinainte, ca să umblăm în ele” (Efes. 2.10). Deci omul credincios, cel născut din nou prin Duhul Sfânt, nu este chemat să aibă o contribuție originală – și nici măcar o contribuție personală - de fapte bune, ci acele fapte bune sunt pregătite de Dumnezeu, care dă și voința și puterea pentru împlinirea lor, iar cel credincios are doar bucuria ca, umblând în acele fapte, să fie “împreună-lucrător cu Dumnezeu”. Tot ce este bun înaintea lui Dumnezeu este numai prin Hristos și numai prin har. Și în ceea ce îl privește pe omul credincios, este important ca el să fie tot timpul conștient de ceea ce le spunea Domnul Isus ucenicilor: “cine rămâne în Mine și Eu în el, acela aduce mult rod; pentru că fără Mine nu puteți face nimic” (Ioan. 15.6).

Odată spuse acestea, închei, nu pentru că nu ar mai fi încă multe lucruri de spus cu privire la planul lui Dumnezeu descoperit în Scriptură, ci pentru că scopul principal al acestei scrieri este acela de a trezi interesul față de Scriptură, ca apoi cel care a citit-o și a ajuns să fie convins că este Cuvântul lui Dumnezeu să îmi poată spune, ca cetățenii din Samaria femeii care vorbise cu Isus: “Nu numai datorită spuselor tale credem, ci pentru că noi înșine am auzit și știm că Acesta este cu adevărat Mântuitorul lumii” (Ioan 4.42).

clickbible.org